

te-am
iubit
deja
în visul
meu

HOLLY MILLER

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

NEMIRA

Prelucrare copertă: Yanna ZOSMER, Alexandru CSUKOR
Redactor: Roxana POPESCU
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Andreea IANCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MILLER, HOLLY

Te-am iubit deja în visul meu / Holly Miller;
trad. din lb. engleză: Maria Adam –
București: Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0896-2

I. Adam, Maria (trad.)

821.111

Holly Miller
THE SIGHT OF YOU
Copyright © Holly Miller 2020
All right reserved.
First published in Great Britain in 2020
by Hodder & Stoughton
an Hachette UK company

© Nemira, 2020

Tiparul executat de ARTPRINT SRL
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0896-2

PROLOG

1

CALLIE

Joel, îmi pare tare rău. Să te văd iar așa... De ce m-am urcat în tren? Ar fi trebuit să-l aștept pe următorul. N-ar fi contat. Oricum am ratat stația și întârziam la nuntă.

Pentru că tot drumul spre Londra nu m-am putut gândi decât la tine, la ce mi-ai fi putut scrie în biletul pe care mi l-ai dat. Apoi, când l-am deschis, în sfârșit, m-am uitat la el atât de mult încât, până am ridicat ochii din nou, trecuserăm de Blackfriars.

Erau o mulțime de lucruri pe care voiam, aveam nevoie să ți le spun. Dar mintea pur și simplu mi s-a blocat când te-am văzut. Poate mi-era teamă să spun prea mult.

Dar dacă azi a fost ultima ocazie, Joel? Dacă azi a fost ultima dată când ți-am văzut fața, când ți-am auzit vocea?

Timpul trece în goană și știu ce se apropie.

Mi-aș dori să fi rămas. Măcar câteva minute în plus. Îmi pare rău.

PARTEA ÎNTÂI

2

JOEL

E ora unu noaptea și stau cu bustul gol la fereastra din living. Cerul e încremenit și presărat cu stele, luna, ca o bilă de sticlă.

Din clipă în clipă, vecinul meu Steve va pleca din apartamentul de deasupra mea. Se va duce spre mașină cu copilul agitându-se furios în căruț. O scoate pe Poppy la plimbare cu mașina în toiul nopții încercând să o adoarmă cu ruuitul cauciucurilor și playlistul său de sunete scoase de animalele de la fermă.

Iată că vine. Apăsarea amorțită de somn a picioarelor lui pe scări, smiorcăitul lui Poppy. Neîndemânarea lui obișnuită cu ușa noastră mofturoasă de la intrare. Mă uit cum se apropie de mașină, descuie, ezită. E nedumerit, știe că ceva nu e în regulă. Dar creierul lui încă vine din urmă.

În cele din urmă, își dă seama. Trage o înjurătură, își pune mâna pe cap. Ocolește mașina de două ori, nevenindu-i să creadă.

Îmi pare rău, *Steve, sunt toate patru cauciucurile. Cineva le-a dezumflat, cu siguranță. Nu te duci nicăieri în seara asta.*

O clipă rămâne ca o statuie, luminat de strălucirea de laborator a felinarului stradal. Pe urmă, ceva îl face să se uite direct la fereastra de la care privesc eu.

Îmi păstrez calmul. Cât timp stau nemișcat, e imposibil să mă vadă. Am jaluzelele trase, apartamentul e tăcut și întunecat ca o reptilă care se odihnește. Nu poate ști că stau cu ochiul lipit de o singură lamelă. Că urmăresc totul.

Privirile noastre rămân sudate o clipă înainte ca el să se uite în altă parte, clătînând din cap în timp ce Poppy încântă strada cu un țipăt la momentul potrivit.

O lumină se aprinde în casa de peste stradă. Strălucirea surprinde strada întunecoasă, iar o voce exasperată se aude de la fereastră.

– Pe bune, amice!

Steve ridică o mână, apoi se întoarce și intră în casă. Îi aud pe cei doi urcând la etaj, iar Poppy se vaită cu încăpățănare când trec pe culoar. Steve e obișnuit cu un program neobișnuit, dar Hayley probabil încearcă să doarmă. De curând, s-a întors la slujba ei de la o firmă prestigioasă de avocatură din Londra, ceea ce înseamnă că e important dacă ațipește sau nu la ședințe.

Totuși. Sarcinile mele pentru seara asta sunt îndeplinite. Le tai de pe caiet, pe urmă mă așez pe canapea, ridicând jaluzelele ca să văd stelele.

Mă răsplătesc cu un pahar de whisky, pentru că așa fac la ocazii speciale. Apoi îl fac dublu și-l beau repede.

Douăzeci de minute mai târziu sunt gata de somn. Caut un soi anume de somn și tot ce am făcut în seara asta ar trebui să mă ajute să-l obțin.

– E tare fierbinte, spune vecina mea de optzeci și ceva de ani, Iris, când ajung la ea acasă câteva ore mai târziu ca să îl plimb pe Rufus, labradorul ei galben.

Nu e încă opt dimineața, ceea ce ar explica de ce nu am habar despre cine vorbește. Vecinul ei, Bill, care trece pe acolo aproape în fiecare dimineață cu câte o bârfă sau o broșurică ciudată? Poștașul, care tocmai ne-a făcut vesel semn cu mâna prin fereastra de la living?

Poștașii. Întotdeauna sunt veseli din fire sau nefericiți ca păcatul. Niciodată undeva la mijloc.

– Doarme pe gresia din bucătărie ca să-i fie răcoare.

Desigur. Vorbește despre câine. Asta se întâmplă mai des decât mi-ar plăcea: să fiu prea epuizat ca să port o conversație simplă cu cineva de cel puțin două ori mai în vârstă ca mine.

– Bună idee!

Zâmbesc.

– S-ar putea să încerc și eu.

Se uită la mine.

– Asta nu prea o să te facă pe placul doamnelor, nu-i așa?

Ah, doamnele! Cine sunt ele, de fapt? Iris pare convinsă că stau la coadă pe undeva, gata să facă o pauză de la viață ca să stea cu un tip ca mine.

– Crezi că poate suporta? întrebă ea, arătând spre Rufus. Afară, pe căldura asta?

Am fost veterinar. Acum nu mai sunt. Dar cred că pe Iris o liniștește pregătirea mea de altădată.

– E mai răcoare azi, o asigur eu.

Are dreptate că a fost cald în ultima vreme, dat fiind că suntem în septembrie.

– O să mergem la lacul cu bărci să vâslim un pic.

Ea zâmbeste.

– Și tu?

Clatin din cap.

– Eu prefer să comit infracțiuni împotriva ordinii publice după program. E mai palpitant așa.

Ea se înseninează de parcă glumele mele jalnice sunt punctul culminant al zilei.

– Suntem tare norocoși că te avem, nu-i așa, Rufus?

Ca să fiu sincer, Iris e și ea destul de grozavă. Poartă cercei în formă de fructe și are abonament Premium la Spotify.

Mă aplec să-i prind lui Rufus lesa când se ridică în picioare.

– E încă un pic cam grăsuț, Iris. Asta nu o să-l ajute să tolereze căldura. Cum merge cu dieta?

Ea ridică din umeri.

– Simte mirosul de brânză de la cincizeci de pași, Joel. Ce pot să spun?

Oftez. Îi țin predici lui Iris despre mâncarea lui Rufus de aproape opt ani deja.

– Cum ne-a fost înțelegerea? Eu îl plimb, tu ai grijă de restul.

– Știu, știu.

Începe să ne alunge din living cu bastonul.

Dar nu rezist expresiei de pe fața lui.

Am trei câini după mine până să ajung în parc. (Mai plimb încă doi în afară de Rufus, pentru foștii clienți care nu sunt mobili. Mai e și al patrulea, un danez pe nume Bruno. Dar e prea dezaxat social și prea puternic, așa că îl scot după ce se întunecă.)

Deși aerul s-a îmborsărit peste noapte, îmi țin promisiunea față de Iris despre lac. Dezlegând lesele câinilor, mă înseninez și eu în timp ce ei sar prin apă ca niște cai.

Trag aer în piept. Încerc să mă conving din nou că ce am făcut aseară a fost corect.

Trebuia să fie. Pentru că iată care e chestia: aproape toată viața mea, am avut vise profetice. Genul de viziuni lucide, vii, care mă sperie în somn. Îmi arată ce se va întâmpla peste câteva zile, săptămâni sau chiar ani. Iar subiectele sunt mereu oameni pe care îi cunosc.

Visele apar cam o dată pe săptămână, iar raportul între bine, rău și neutru este destul de egal. Însă premonițiile urâte sunt cele de care mă tem cel mai mult: accidentele și bolile, durerea și necazurile. Din cauza lor sunt mereu agitat, mereu în alertă maximă. Întrebându-mă când va trebui să deviez iar cursul sorții, să dau fuga să intervin în planurile altcuiva.

Sau, mai rău de atât, să salvez o viață.

Îmi urmăresc câinii pe malul lacului, zâmbind altor persoane care plimbă câini și acordându-le un spațiu suficient de mare. Se adună în majoritatea dimineților lângă pod, făcându-mi semn să vin, dacă fac greșeala de a avea contact vizual cu ei. Am păstrat distanța din ziua în care au început să facă schimb de idei despre cum să dormi bine, iar discuțiile au început să se îndrepte spre remediile și terapiile făcute în casă, pastile și rutine. (M-am scuzat și am dispărut. De atunci, n-am mai stat cu ei.)

Toată chestia m-a atins cam tare. Pentru că, fiind în căutarea unei nopți fără vise, am încercat tot. Dietele, meditația, afirmațiile. Lavanda și zgometul alb. Băuturile cu lapte. Somniferele cu efecte secundare, uleiurile esențiale. Exerciții fizice atât de grele, încât trebuia să mă opresc să vărs. Perioade sporadice de băut zdravăn pe la douăzeci și ceva de ani, conform ideii greșite că puteam să-mi modific ciclurile de somn. Însă anii de experimente au dovedit că ciclurile mele de somn erau de neatins. Și orice aș fi făcut nu puteam să schimbe asta.

Totuși, un calcul simplu dictează că mai puțin somn înseamnă mai puține vise. Așa că, în perioada actuală, stau treaz până târziu în noapte, ajutat de televizor și de o dependență destul de mare de cofeină. Pe urmă, îmi îngădui un scurt răgaz de odihnă. Mi-am antrenat mintea să-l aștepte: trezindu-se brusc din somn după doar câteva ore.

De aceea, acum am nevoie urgentă de cafea. Fluierând după câinii din apă, mă întorc spre alea aflată de-a lungul râului. Pe drumul din dreapta mea, viața reală se pornește la drum. Traficul la ora de vârf, bicicliștii, navetiștii mergând pe jos, dubele de livrare. O orchestră

discordantă, acordându-și instrumentele pentru o dimineață obișnuită din timpul săptămânii.

Mă face să fiu ciudat de nostalgic după normalitate. Nu am starea de spirit necesară în acest moment pentru o slujbă rentabilă, prietenii sau sănătate. Grijiile și lipsa de somn mă lasă permanent sleit, distrat, nervos.

Ca să împiedic toate astea să mă îngroape, trăiesc după niște reguli destul de relaxate: fac zilnic exerciții fizice, nu beau prea mult, stau departe de dragoste.

Am spus adevărul doar în fața a două persoane din viața mea. Și a doua oară am jurat că o să fie ultima dată. De aceea nu pot să-i spun lui Steve că noaptea trecută am acționat pe baza unei premoniții febrile despre Poppy. Fina mea, pe care o iubesc așa cum le iubesc pe nepoțele mele. Am văzut totul: Steve epuizat, uitând să frâneze în intersecție, cu Poppy aflată în spate. Am privit cum mașina lui s-a izbit de un stâlp de iluminat cu cincizeci de kilometri la oră. În urma accidentului, ea a trebuit să fie descarcerată.

Așa că am luat măsurile necesare. Ceea ce a meritat un whisky dublu, dacă pot să spun așa.

Pun din nou lesa câinilor și o iau spre casă. Trebuie să-l evit pe Steve, cel puțin o vreme. Cu cât țin capul la cutie mai mult, cu cât e mai puțin probabil să mă asocieze cu ce s-a întâmplat aseară.

După ce las câinii, o să caut o cafenea în care să mă ascund, să mă gândesc. Un loc unde pot să beau cafea în tăcere într-un colț, anonim și neobservat.

3

CALLIE

– Nu poți să-mi spui că ție nu ți s-a întâmplat niciodată.

Eu și Dot ștergem mesele la cafenea după ora închiderii, făcând schimb de teorii despre clientul care a ieșit mai devreme de aici fără să plătească. Țasta e întotdeauna momentul meu preferat din zi, când ne relaxăm, povestim și redăm curățenia sălii. Dincolo de fereastră, aerul de început de septembrie e cald și delicat ca pielea de piersică.

– Poate a fost o greșală, spun eu.

Dot își trece mâna prin părul scurt și blond.

– Serios. De cât timp lucrezi aici?

– De optsprezece luni.

Sună mai incredibil de fiecare dată când o spun.

– Optsprezece luni și încă nu ți s-a întâmplat să nu-ți plătească.

Dot clatină din cap.

– Probabil ai fața potrivită.

– Sunt sigură că doar a uitat. Cred că Murphy i-a distras atenția.

Murphy e câinele meu, o corcitură negru cu maro. Mă rog, e oarecum al meu. În orice caz, își trăiește visul de a fi cățelul cafenelei,

pentru că sunt nenumărați oameni care se joacă cu el și-i dau de mân-

Dot pufnește pe nas.

– Singurul lucru pe care tipul ăla l-a uitat e portofelul.

Nu-l mai văzusem niciodată. Pe de altă parte, nu mai văzusem mulți dintre clienții de azi. Cafeneaua rivală, din vârful dealului, absorbea de obicei majoritatea navetiștilor din Eversford, orașul târg în care am trăit toată viața. Dar s-a închis azi-dimineață fără avertisment și clienții ei obișnuiți au început încet-încet să intre de îndată ce am deschis, cu dungulițele, aftershave-ul și pantofii lor lustruiți.

Însă acest client era diferit. De fapt, aș fi puțin stânjenită să recunosc cât de mult mi-a sărit în ochi. Nu putea să fie pe drum spre vreun birou – părul lui brunet era ciufulit, ca după somn și părea copleșit de epuizare, de parcă avusese o noapte grea. La început, a părut neatent când m-am dus să-i iau comanda, dar când a întors în sfârșit ochii spre mine m-a fixat și nu s-a mai uitat în altă parte.

Am schimbat doar câteva cuvinte, dar îmi amintesc că înainte să iasă fără a plăti – și între momentele în care scria în caiet – a format un fel de legătură tăcută cu Murphy.

– Cred că e posibil să fi fost scriitor. Avea un caiet la el.

Dot mă dezaproabă, dând din nas.

– Bineînțeles, un scriitor muritor de foame. Numai tu poți să dai o nuanță romantică unui furt.

– Da, dar dacă ar fi după tine am avea un anunț ca cele din benzinării. *Dacă nu aveți cu ce plăti...*

– Ei bine, *asta* e o idee excelentă.

– Nu era o sugestie.

– Poate data viitoare îl pun la pământ cu cea mai bună lovitură a mea.

Nu mă îndoiesc că ar fi bună – Dot s-a apucat de curând de kickboxing, devotându-se sportului cu o energie pe care o invidiam.

Întotdeauna face câte ceva, alergând prin viață ca o creatură scăpată din cușcă.

La polul opus, crede că eu m-am retras din lume, că m-am ascuns în colțurile ei, că am început să clilesc la lumina ei puternică. Probabil are dreptate.

– Fără manevre din artele marțiale cu clienții, îi spun eu. Este politica acestei cafenele.

– În orice caz, nu o să mai fie data viitoare. I-am reținut fața. Dacă-l văd prin oraș, o să-i cer înapoi cele zece lire.

– A băut doar o cafea.

Dot ridică din umeri.

– Să-i zicem taxa noastră pe mănâncă-și-fugi.

Zâmbesc și trec pe lângă ea în biroul din spate ca să printez comanda pentru livrările de mâine. Am plecat doar de un minut, când o aud strigând:

– Am închis! Veniți mâine înapoi!

Când scot capul pe după ușa biroului, recunosc persoana din ușă. Se pare că la fel face și Murphy, adulmecă balamalele nerăbdător, dând din coadă.

– El e, spun eu, simțind cum îmi tresaltă ușor stomacul. Înalt și zvelt, cu tricou gri, blugi negri. Pielea indică o vară petrecută pe afară. Tipul care a uitat să plătească.

– Oh.

– Bune abilități de detectiv, Sherlock.

Oftând, Dot trage zăvorul și întoarce cheia, deschizând ușa doar puțin. Nu aud ce spune, dar presupun că a venit să plătească, fiindcă ea trage lanțul acum, deschizând ușa ca să-l lase să intre. Murphy se dă înapoi când intră el, dând din coadă și dansând pe labe.

– Am plecat mai devreme fără să plătesc, a spus el îmbufnat, cu remușcări dezarmante. Total neintenționat. Poftim.

Îi dă lui Dot o bancnotă de douăzeci, își trece mâna prin păr, se uită la mine. Are ochii mari, negri ca pământul ud.

- Îți aduc restul, spun eu.
- Nu, păstrează-i! Mersi. Îmi pare rău.
- Ia ceva în schimb. Încă o cafea, puțină prăjitură? Ca mulțumire că ai fost cinstit.
- Mai presus de orice, ceva în atitudinea lui pare să cerșească bunătațe.
- A mai rămas niște *drømmekage*, un pandișpan danez aerat, cu nucă de cocos caramelizată deasupra, ce se traduce aproximativ ca *prăjitura visurilor*. Pun la pachet o felie și i-o ofer.
- El ezită o clipă, își freacă nesigur firele crescute pe bărbie. Pe urmă ia cutia, atingându-mi degetele cu ale lui.
- Mersi.
- Lasă capul în jos și pleacă; parcă o pală caldă de aer catifelat plutește în cafea când iese.
- Ei bine, spune Dot. *El* nu vorbește prea mult.
- Cred că l-am distras cu prăjitura.
- Da, ce-a fost asta? Încă o cafea? mă imită ea. *Niște drømmekage?*
- Reușesc cu greu să nu roșesc.
- Măcar a venit înapoi să plătească. Ceea ce dovedește că ești o cinică nerușinată.
- Cătuși de puțin. Cu bucata aia de *drømmekage* de-abia dacă ai scos profit.
- Nu asta e ideea.
- Dot ridică dintr-o sprânceană micropigmentată.
- S-ar putea ca șeful nostru să nu fie de acord. Sau, cel puțin, contabilul lui.
- Nu, Ben ți-ar spune să ai mai multă încredere în natura umană. Știi tu, să acorzi oamenilor o șansă.
- Deci, ce faci diseară?
- Dot are un zâmbet în ochi în timp ce trece pe lângă mine spre birou să-și ia haina.

- Dormi puțin pentru caritate? Lansezi o cantină ad-hoc pentru săraci?
- Foarte amuzant. S-ar putea să stau puțin cu Ben, să văd ce face.
- Dot nu răspunde. Știu că i se pare că mă apasă grijile pentru Ben, că petrec prea mult timp blocată în amintiri.
- Dar tu?
- Reapare, cu ochelarii de soare în creștetul capului.
- Schi nautic.
- Zâmbesc. Normal, ce altceva?*
- Ar trebui să vii.
- Nu, sunt neîndemânatică din naștere.
- Și ce? Apa e moale.
- Nu, ar fi mai bine...
- Ea se uită fix la mine.
- Știi ce cred eu, Cal.
- Știu.
- Ai intrat pe Tinder?
- Nu.
- Te rog, nu mă bate la cap.*
- Sau pot să-ți fac cunoștință cu cineva...
- Știu.
- Dot poate să facă orice.
- Distracție plăcută diseară!
- Ți-aș spune același lucru, dar...
- Îmi face cu ochiul cu afecțiune.
- Ne vedem mâine.
- Și, într-un nor de Gucci Bloom, dispare.
- După ce pleacă, sting luminile una câte una înainte de a mă așeza pentru ultima dată lângă fereastră, să inspir mirosul vag al pâinii și al boabelor de cafea. Din reflex, scot telefonul din buzunar, derulez până la numărul lui Grace și formez.
- Nu. Nu poți continua așa. Oprește-te!*